

POLARHUNDEN

Nr 2 2021

Mia Ågren, kennel Team bessas med valp ur sin senaste kull.
[Foto: Camilla Nyström]

POLARHUNDEN

SPHK på Internet
<http://www.sphk.se>
ISSN 0282-1478

POLARHUNDEN är en medlemstidning för Svenska Polarhundklubben. Tidningen skall i första hand vara en informationskälla med rapportering om kommande och genomförda arrangemang och tävlingar i klubben. Tidningen skall också ge information om de polara spetshundraserna samt om hund och friluftsförhållanden i allmänhet. Tidningen utkommer med 5 nummer per år, någorlunda jämnt fördelade över året. Mars, juni, augusti, oktober och december. Tidningen distribueras till medlemmar i Sverige och övriga Norden, samt till djursjukhus och andra institutioner med hundanknytning.

Artiklar och bilder till POLARHUNDEN sänds till:

Mia Karacs, Billsjövägen 1, 777 93 Söderbärke
E-POST: polarhunden@gmail.com Tel: 072-398 65 34

Ansvarig utgivare: Anders Hörnlund, Sandbäcken 1. Torsö, 542 91 Torsö, 070-56 11 516
Redaktör & Formgivare: Mia Karacs (se gråa rutan ovan)
Korrekturläsare: Louis Liljedahl
Tryckeri: Pipeline Nordic AB, Stockholm

Annonspriser i POLARHUNDEN (för företag, kennlar m.m.)

	Helår (5 nr)	Ett nummer
Baksida, färg	10 000 kr	2 500 kr
Insidor av omslaget, färg	9 000 kr	2 250 kr
1/1 sida, s/v	8 000 kr	2 000 kr
1/2 sida, s/v	4 500 kr	1 125 kr
1/4 sida, s/v	3 000 kr	750 kr
Kennelannonser, s/v	400 kr (obs. kalenderår)	

För bokning, kontakta redaktör:
Mia Karacs (se gråa rutan ovan)

NYTT

Radannonser: 5 rader gratis för medlemmar, därefter 20 kr/rad

Medlemmar annonserar gratis under vinjetten MEDLEMSANNONSER i slutet av tidningen. Redaktionen mottager tacksamt material om polarhundar, friluftsliv och berättelser och resultat från aktiviteter m.m. som kan vara av intresse i POLARHUNDEN. Vi förbehåller oss rätten att sovra bland materialet samt att rätta och förkorta insända artiklar. Bilder emottages tacksamt. Fullständig bildtext inkl. fotografens namn skall bifogas. Alla bilder skall vara märkta med namn och adress samt medsänd ett färdigfrankerat returkuvert.

UTGIVNINGSDAGAR 2020:

Nummer 3:	Manusstopp 14 maj	Utkommer v. 27
Nummer 4:	Manusstopp 13 aug	Utkommer v. 40
Nummer 5:	Manusstopp 29 okt	Utkommer v. 51
2022 Nummer 1:	Manusstopp 12 jan.	Utkommer v. 10
Nummer 2:	Manusstopp 11 mars	Utkommer v. 18

Medlemskap i Svenska Polarhundklubben:

Årsavgiften är 380 kr, familjemedlem 100 kr. Medlemskap erhåller Du genom att gå in på SPHK's hemsida under fliken "Bli medlem" och fyll i där. Ni får då medlemsnummer på en gång. Även adressändringar skall göras på detta sätt. Ditt distrikt avgörs av ditt postnummer. Detta är en regel som SPHK har bestämt.

Tänk på att byta adress i god tid då det tar flera veckor mellan att jag skickar medlemsadresser till Mia till att tidningen kommer. Frågor rörande medlemskap kontakta medlemsansvarige: Christina Bjerstedt Ohlsson, medlem@sphk.se

SVENSKA POLARHUNDKLUBBEN

är den enda officiella rasklubben för de stora spetshundraserna, alaskan malamute, grönländshund, siberian husky och samojedhund. Klubben är medlem i Svenska Kennelklubben som specialklubb.

Svenska Polarhundklubbens målsättning är att kontinuerligt skapa goda förutsättningar för hunden, hundägaren och hundägandet genom att väcka intresse för och främja avel av mentalt och fysiskt sunda, bruksmässigt samt exteriört fullgoda rasrena polarhundar, att bevara och utveckla rasernas specifika egenskaper och verka för utveckling av praktiskt bruk av dessa raser som bl.a. draghundar, att informera och sprida kunskap om hundens beteende, dess fostran, utbildning och vård, att bevaka och arbeta med frågor som har ett allmänt intresse för hundägaren och hundägandet, att skapa och vidmakthålla goda relationer mellan omvärlden, hundägaren och hundägandet.

Klubben arrangerar också officiella utställningar med certrättigheter. Vi har idag cirka 1300 medlemmar.

Klubben är indelad i 6 distrikt: Övre Norra, Nedre Norra, Gävle-Dala, Mälardalen, Södra distriktet och Västra distriktet.

Svenska Polarhundklubbens styrelsefunktionärer

Ordförande:	Anders Hörnlund Sandbäcken 1. Torsö 542 91 Torsö	ordforande@sphk.se 070-561 15 16 Ingår i arbetsutskottet
Sekreterare:	Charlie Lundgren Vigelsjövägen 15C 761 51 Norrtälje	sekreterare@sphk.se 076-397 53 30 Ingår i arbetsutskottet
Vice ordförande	Petra Dalenklint	petra.dalenklint@gmail.com 070-273 75 42 Ingår i arbetsutskottet
Ekonomiansvarig	Catrin Paulsson Nygårdsvägen 114-0 231 91 Trelleborg	paulsson@hotmail.com 070-834 96 84 Ingår i arbetsutskottet

Kontaktpersoner till distrikten:

Övre Norra:	Elisabeth Lönnberg	0911-100 91, 070-587 32 66
Nedre Norra:	Alf Hallén	070-216 75 88
Mälardalen:	Helene Larsson	070-377 44 56
Södra:	Ankie Laúrsen	0708-55 89 12
Västra:	Emma Månsson	073-421 97 11
Gävle Dala	Krister Mattsson	072-725 94 01

SPHK's rasklubbar - Sveriges enda officiella

Alaskan malamute:	Karina Andreassen Syrentorpsvägen 20 837 32 Järpen	070-09 33 26 ordforande.am@sphk.se
Grönländshund:	Helén Söderström Hedsvedjevägen 30 961 44 Boden	0921-651 31 076-14 65 131 ordforande.grl@sphk.se
Samojedhund:	Camilla Nyström Rosenlundsvägen 10 746 93 Bålsta	073-651 18 18
Siberian husky:	Ylva Malmberg Östra Syningevägen 106 761 91 Norrtälje	076-221 11 11 kennelsnowstreams@gmail.com

Tävlingsekreterare	Linda Almquist	snotrollens@telia.com 013-583 73
---------------------------	-----------------------	-------------------------------------

Utställningsekr.:	Anneli Jönsson	kennel@deejasome.se 073-083 22 16
--------------------------	-----------------------	--------------------------------------

POLARHUNDEN

Nr 2 2021

Hej på Er alla!

Återigen ett tunnt nummer kommer här i era brevlådor. Jag har fått lite tips och idéer från några medlemmar om hur tidningen skulle kunna förbättras. Jag tackar så mycket för alla idéer och engagemang från medlemmarna som svarade på frågan. Nu gäller det förstås att sammanställa det och se om något är genomförbart med tanke på budgeten och intresset att jobba med tidningen.

Pandemin har ju ställt till det en hel del för oss alla, både tävlingsmässigt och privat. I dagsläget ser det tyvärr fortfarande dystert ut men jag hoppas på att kommande säsong blir mer åt det normala hållet (vad det nu är).

Vi har en liten gård strax utanför Särna, där Polar-distans går för Er som inte redan visste det, och jag brukar ta semester den veckan just för att kunna vara där uppe och uppleva äventyret även om jag själv inte kör. I år blev detta, som allt annat, inställt men jag planerar för fullt redan för nästa år. Planera gärna själv in den veckan, kom upp till Särna och titta eller ännu bättre, var funktionär!

Ha en bra sommar
//Mia

Omslagsfoto: Siberian huskyhannen Wild Tribe's Ice Ray på bushumör efter en hundspannstur i vinterlandskapet. [Foto: Erik Löfgren]

[Foto: Melissa Hermans]

INNEHÅLL

Ledarskallet	4
Nya medlemmar	5
Södra.....	7
Mälardalen.....	7
Nedre Norra	8
Gävle Dala	8
Övre Norra	9
Hur en ras blev fem	
- L. Liljedahl	10
Samojedhunden... - C. Nyström	24
Prova på hundspann	
- E. Löfgren	30
Gröna Bandet, del 2	
- L. Lundström	32
Tidiga samojedhundar	
- C. Nyström	39
Samojedhund	44
Siberian husky.....	46
Alaskan malamute.....	47
Grönländshund	48

LEDARSKALLET

Hej!

Då är det åter dags för våren att långsamt göra entré efter det att hela landet har haft en fin vinter med mycket snö på sina ställen. Corona håller envist kvar sitt grepp, vilket innebär att all tävlings- och provverksamhet är uppskjuten tillsvidare. Möjlighet finns att kunna starta upp verksamheter så fort myndigheter, Svenska Kennelklubben och Svenska Draghundsportförbundet lättar på sina restriktioner.

För flera år sedan lades det en motion om att titta över distrikten och dess existens. Då gällde frågan om det stora antalet personer som krävs för att sätta samman en styrelse. Frågan är fortfarande aktuell då några distrikt dras med vakanta styrelseplatser. Några distrikt tenderar även att leva sitt eget liv vilket inte är bra. Rent konkret innebär det att de inte återkopplar eller besvarar mail från SPHK's styrelse. Flera distrikt skickar dessutom inte in sina årsmötesprotokoll eller årsmöteshandlingar trots att styrelsen bett om det.

Distrikten har även då och då framfört önskemål om att få delta på fler styrelsemöten än enbart på arbetshelgen. I höstas var samtliga distrikt inbjudna till ett styrelsemöte, två av fem verksamma distrikt deltog, de övriga bemödade sig inte ens med att svara på inbjudan.

Men det finns ljus i tunneln. Vi får inte glömma bort de distrikt som också förstår ansvaret och innebörden i sitt uppdrag, även om de har vakanta platser i styrelsen eller bland funktionärer.

Under vintern har SPHK fått en ny medlemsansvarig. Det är Christina Bjerstedt-Ohlsson. Hennes kontaktuppgifter finns i Polarhunden och på SPHK's hemsida under rubriken bli medlem.

Mvh Anders Hörnlund, Ordförande SPHK

Ny medlemsansvarig

Medlemsansvarig för SPHK är Christina Bjerstedt Ohlsson, som du kontaktar om du har några frågor kring ditt medlemskap, eller vill göra en adressändring.

Christinas kontaktuppgifter är:
BJERSTEDT OHLSSON, CHRISTINA
Färlösvägen 98 Hagedal, 291 93 Önnestad
070-936 71 88 Mail: medlem@sphk.se

Svenska Polarhundklubben, SPHK hälsar våra nya medlemmar VARMT VÄLKOMNA

Övre Norra

Markus Mäarak Sandström, Mattisudden, Mia Mäarak Sandström, Mattisudden

Nedre Norra

Turid Selbekk, Hallen, Stefan Nilsson, Blåviksjön, Jenny Berglund, Umeå, Kent Johansson, Lycksele

Gävle Dala

Mälardalen

Emelie Konradsson, Örebro, Fredrik Grahm, Örebro, Per Nyström, Västerås, Jesper Svegby, Saltsjöbaden, Irina Nilogova, Farsta, Isabel Eriksson, Sundbyberg

Västra

Isabella Lancelon, Sunne, Anders Bengtsson, Surte, Camilla Schelin, Svenljunga

Södra

Oliver Schuller, Vimmerby, Magnus Stridsberg, Malmö, Jesper Jonasson, Eket, Johanna Falk, Höör, Caroline Hager, Anna-Lena Mortensen, Linköping, Erika Friman, Vimmerby, Szilard Varga Växjö, Anja Degerholm, Limhamn.

Utlandet

Runar Linmo, Norge, Sören Hansen, Danmark

SPHK – SVENSKA
POLARHUNDKLUBBEN

Ansluten till Svenska Kennelklubben

Du som vill bli medlem i SPHK gör så här:

Gå in på SPHK's sida och titta under "bli medlem" och gör detta online. Snabbaste och enklaste sättet. Din distriktstillhörighet styrs av ditt postnummer. Glöm inte att ändra din adress i god tid om Ni flyttar och gör detta online här: <https://www.skk.se/sv/medlem/Andra-dina-kontaktuppgifter/>

Christina Bjerstedt Ohlsson/Medlemsansvarig SPHK
Vid frågor så mejla till medlem@sphk.se

Vill du bli ny webmaster för SPHK's hemsidor?

Efter tre år som webmaster är det dags för oss att gå vidare och lämna över hemsidorna till nya krafter. Vi söker därför ett gäng personer som vill arbeta tillsammans med rasklubbarnas och distriktens webmasters för att utveckla vår digitala närvaro. I dagsläget har föreningen 12 hemsidor som administreras av personer runt om i föreningen (rasklubbar, distrikt och Polardistans). Din främsta uppgift är att ansvara för SPHK's hemsida men också ha en överblick över de andra hemsidorna.

Arbetsuppgifter:

- Arbetsuppgifterna består främst av att stödja SPHK's styrelse att delge information till sina medlemmar via nyhetsutskick eller uppdatera SPHK's flikar
- Tillsammans med övriga webmaster arbetar ni för att hemsidorna ska ha relevant information till förmån för våra medlemmar.
- Uppdatering av Wordpress och plug-in.
- Uppdatera den centrala evenemangskalendern när rasklubbar och distrikt skickar in årets aktiviteter.

Vi kommer utbilda dig i hemsidans uppbyggnad samt finnas med som support för att du ska känna dig trygg med uppgiften. I övrigt ser vi gärna att arbetet kring hemsidorna borde stärkas upp genom gemensamma webmasterträffar för att få en gemensam syn på hur information delges mellan rasklubbar och distrikt samt hur SPHK kan arbeta mer digitalt för att nå ut till våra medlemmar.

Vi hoppas du vill bli en av de nya webmasters och arbeta för en vidareutveckling av det digitala arbetet inom SPHK.

Du når oss via webmaster@sphk.se

Tack för oss!

Hälsningar

Linda Nordlund och Jörgen Pålsson

Södra

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

www.sphk.se/sodra

Ordförande

Ankie Laürsen, 070-855 89 12
ordforande.s@sphk.se

Vice Ordförande

Gerda Nihlén Pettersson, 072-449 23 74

Sekreterare

Denna post delas tillfälligt av Ankie Laürsen och Gerda Nihlén Pettersson
sekreterare.s@sphk.se

Kassör

Denna post är tillfälligt tilldelad
Gerda Nihlén Pettersson
072-449 23 74

Ledamöter

Sofie Blomberg Rydberg,
sofies_knott@hotmail.com

Suppleanter

Richard Pettersson, 072-733 61 10
rille_12@hotmail.com

Nikola Damjanov,

wolfvenshunderi@gmail.com

Aktivitetskommitté

Birgittaa Jöneros

Utställningskommitté

Carina Cansund

Tävlingskommitté

Rickard Pettersson

Valberedning

Christina Bjerstedt-Ohlsson, (Sammank.)
christina@swedsams.se
Catrin Paulsson
Marcus Christensen

Mälardalen

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

<http://malardalen.sphk.se>

Ordförande

Helene Larsson, 070-377 44 56
Viksundsvägen 31, 179 96 Svartsjö
helene@plogens.se

Vice ordförande

Johanna Lekhammar, 076 - 877 34 61
Nickbo 284, 744 95 Vittinge
geminaarts@gmail.com

Sekreterare

Jeanette Engström Edlund,
073 - 533 81 60
Åvinge Kvarn 11, 147 91 Grödinge
sekreterare.m@sphk.se

Kassör

Helene Werner, 070-412 06 83
Vretbostigen 6, 635 09 Eskilstuna
sphkmalardalen@gmail.se

Ledamot

Mikael Olander, 070 - 831 04 92
Älvkvarnsvägen 2, 197 93 Bro
Mickey.olander@speedmail.se

Göran Anderson, 070 - 687 81 39
Hjälstavägen 8, 749 62 Örsundsbrö
brian@gbos.se

Suppleant

Gun Andersson, 070 - 726 61 84
Stenibgebacken 2, 762 95 Rimbo
samojed@elia.com

Revisor

Tomas Dal
Susanne Dal

Revisorssuppleant

Frank Ochterlony

Valberedningen

Eva Ohlsson, (sammank) 070 - 536 80 17
Ann Engström, 070 - 118 73 10

Nedre Norra

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

www.sphk.se/nedrenorra

Ordförande

Annica Andersson, Bräcke.
070-272 53 12
ordforande.nn@sphk.se

Sekreterare

Lars Jämtsved, Bräcke
073-626 92 84
sekreterare.nn@sphk.se

Kassör/Ledamot

Jan Olof Högström, Indal
070-561 47 83
framakad@gmail.com

Ledamot

Eleonore Andersson, Hede
070-396 20 44
ellie_17609@hotmail.com

Ledamot

Allan Zvar, Hede
072-004 21 62
allan.zvar@hotmail.com

1:e Suppleant/Vice ordförande

Alf Hallén
Torpshammar
070-216 75 88
alfhallen@telia.com

2:e Suppleant

Nicklas Nilsson, Bräcke
070-650 52 13

Revisorer

Jan Olof Nordlöf
Frits Bakker

Revisorsuppleanter

Helle Bülow Sörensen
Lotta Eriksson

Valberedning

Anne Rosander (sammankallande)
Eveline Koch

Gävle Dala

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

www.sphk.se/gavledala

Ordförande

Nikki Ek, 070-273 19 56
ordforande.gd@sphk.se

Kassör

Malin Sundin, Orsa, 070-639 85 36
ylajarvis@gmail.com

Ledamöter

Peter Tigerstrand, Voxna 076-144 76 12
Lottis Nilsson, Bollnäs 070-219 11 10

Suppleant

Mattias Hult Grindal, Orsa 070-299 84 74

Ungdomsansvarig

Vakant

Webmaster

Krister Mattsson

Team Israelsson Sally. [Foto: Nicole Fhors]

Hej!

Vad har hänt sedan sist? Förhoppningsvis har vi kunnat annosera för ett årsmöte, i förra ledaren blev det fel info, vi har för avsikt att genomföra ett årsmöte 2021.

Övre Norra kommer att arrangerer en utställning i Juli, se separate annons, den brukar vara välbesökt så vi hoppas att vi ses även i år.

Styrelsen kommer att ha en arbetsdag för att planera aktiviteter och i skrivande stund så tror vi alla att kommande säsong blir lite mer som vanligt vad gäller träffar och aktiviteter.

*Ha det gott så länge!
Styrelsen Övre Norra*

Övre Norra

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

www.sphk.se/ovrenorra

Ordförande

Helen Söderström, 076-146 51 31
ordforande.on@sphk.se

Vice ordförande

Elisabeth Lönnberg, 070-587 32 66
eles@telia.com

Sekreterare

Boel Malmström, 070-602 29 22
sekreterare.on@sphk.se

Kassör

Sofia Wallin, 070-396 83 02
sofiabra-4@hotmail.com

Ledamot

Sara Mårtensson
sara_anna93@hotmail.com

Ledamot

Emma Marklund
Emma_Marklund@hotmail.com

Lene Krewer

senlene@hotmail.com

Elina Wanhatalo

aatelinas@hotmail.com

Suppleant/Webbmaster

Eva Nättedal, 070-632 53 96
eva.nattedal@gmail.com

Suppleant

Anna Westerlund
Annawesterlund8@gmail.com

Revisor

Frank Ochterlony

Valberedning

Johanna Burström (sammankallande)
johannaburström@hotmail.com

Olga Widén

olgawiden@gmail.com

Bild 1. Athabaskaindian med sin hundar. Cantwell, Alaska 1913.

Hur en ras blev fem

Av Louis Liljedahl

Vad har den kanadensiske inuithunden, grönländshunden, alaskan malamuten, siberian huskyn och samojedhunden gemensamt, mer än att de är polarhundar? Jo, de är av kennelklubbar erkända, registrerade raser i motsats till den lantras, som de alla härstammar ifrån.

I en bok av C.L.B. Hubbard från 1948 beskrivs tio stycken olika raser av vad han kallade eskimåhundar, nämligen ”*Husky proper, Alaskan Malamute, Toganee, Mackenzie River Dogs, Timber-Wolf Dog, Baffinland Husky, West Greenland Husky, East Greenland Husky, Ostiak dog samt Chuchi (officiellt erkänd som siberian husky)*.” Idag har vi som bekant ett något mindre antal polarhundsraser.

Men vad menas då egentligen med en ras? Då det gäller hundar finns det två slags raser, lantras och av kennelklubb erkänd ras. Den erkända rasen består av individer som valts ut från en lantras, och som man sedan genom konsekvent selektiv avel fått fram en population med liten

individuell skillnad i storlek, pälsfärg, mentalitet etc. För varje ny generation har man sållat bort de individer som inte haft de önskade egenskaperna och behållit individer med de önskade till fortsatt avel. Nackdelen med en erkänd ras är att man har förlorat en hel del av lantrasens genmaterial och därmed gjort den exempelvis mer sårbar mot sjukdomar. Fördelen är att man i stort sett vet vad man får när man avlar vidare på sina registrerade hundar.

Lite om lantrasen

En lantras är en variant/typ av växt eller husdjur som funnits tillräckligt länge i ett område för att ha hunnit anpassa sig till områdets olika förhållanden (geografi,

klimat, användningsområde, etc.) och varit avskild från att blanda sig med andra närbesläktade populationer. En lantras skiljer sig från en erkänd ras främst genom att ha en betydligt större genpool, som yttrar sig i att den kan uppvisa mycket större variation jämfört med en erkänd ras (för husdjur i kroppsbyggnad, storlek, färg, mentalitet etc.). I princip är en lantras inte en produkt av en uttänkt, planerad avel, vilket ju är grunden för en erkänd ras. Den har ett historiskt ursprung i ett speciellt geografiskt område och ofta sitt egna lokala namn samt klassificeras generellt efter sitt användningsområde.

Historik

Hunden är det äldsta domesticerade husdjuret. För kanske 30 000 år sedan blev tamhund domesticerad, för 11 000 år sedan get, får och höns; för 9 000 år sedan katt; för 8 000 år sedan gris; och slutligen för 6 000 år sedan boskap och häst. Äldsta resterna av förmodad polarhund är ca. 9 000 år gamla och grävdes fram i Sibirien (Pitulko och Kasparov 2017), men det är ytterst tveksamt om de hundarna användes att dra slädar (Losey et al. 2018). Äldsta säkra kända resterna av polarhund, som också anses vara draghund, är ca. 2 000 år gamla, också från Sibirien (Losey et al. 2018). Äldsta resterna av polarhundarna på västra halvklotet är från Grönland och mellan 2 925 och 3 975 år gamla (Morey och Aaris-Sörensen, 2002). Dessa hundar tillhörde Saqqaq-folket och är inte närmare besläktade med nutida polarhundar (Brown et al. 2015). De anses inte heller vara slädhundar (Morey och Aaris-Sörensen, 2002) och lämnas därhän i denna artikel. Våra polarhundarnas förfäder, vars ursprung är Sibirien, kan arkeologiskt spåras mellan 1 000 och 2 000 år tillbaka (Darwent, pers. kom. 2020).

Lantrasen polarhund

Livsbedingungen i norr, närmare bestämt i Arktis, är extra hårda. Klimatet här karaktäriseras av långa, kalla vintrar och korta svala somrar. Visserligen skiftar klimatet inom den arktiska klimatzonen, men gemensamt för alla delar är att de erhåller extremt mycket solstrålning, både under sommaren och under vintern. Några områden har snötäcke året runt och i princip alla delar av Arktis har någon form av is under långa perioder.

Polarhunden har således måst anpassa sig till dessa ibland extremt svåra förhållanden och till de uppgifter som den fick utföra. Den användes till jakt, bl.a. på vildren, myscoxe och isbjörn. För de folk som huvudsakligen bodde vid kusten var de viktiga vid säljakt, där de nosade upp sälarnas andningshål i isen, som var täckta av snö, och som därmed var svåra att hitta för människan.

Hunden användes också för transporter vid förflyttningar, vilka gjordes minst en gång om året, ibland fler. Under barmarkssäsongen fungerade den som packdjur men kunde också få dra båtar längs havs- och flodstränder och under vintersäsongen fungerade den som dragdjur framför släden. Hos folk som hade renar kunde den även valla dessa. Den här polara hunden fick också anpassa sig till att mattillgången var ojämn. Dess matsmältningsapparat blev mer effektiv på så sätt att den tillgodogjorde sig födan bättre jämfört med andra, mer civiliserade hundtyper.

Andra för klimatet nödvändiga överlevnadskaraktärer var att ha en ordentligt varm päls. Den var dubbel, underst med ett fett ullager och med längre täckhår längst ut. Ögonöppningarna blev mandelformade och ögonen kom att ligga

djupt i skallen, som saknade stop. De fick små, välpalsade öron, täta åtsittande läppar, extra tjockt med päls och fett kring luftstrupens framsida och en ordentligt pälsad och tillräckligt lång svans, som kunde täcka hundens huvud då den låg ihoprullad i snön. Slutligen fick den ett värmeväxlingssystem i extremiteterna, som gjorde att blodet som i artärerna flöt ner till tassarna, på sin väg ner lämnade över den mesta av värmen till de tätt intilliggande venernas blod, som kom tillbaka till kroppen från tassarna. På så vis tappade hunden inte så mycket av den livsviktiga kroppsvärmen. Samma värmeåtervinningssystem finns hos andra polar djur också, exempelvis polarvarg, polarräv, polarhare och fjällripa, för att nämna några (Liljedahl, 2014).

Polarfolken avlade inte sina hundar på samma sätt som man gör med rashundar, utan de hundindivider som överlevde och fungerade som de skulle, fick helt enkelt föra arvet vidare. Polarfolken flyttade i princip ständigt omkring och på så sätt träffade de andra folkgrupper. Vid dessa möten kunde de olika gruppernas hundar blandas, men eftersom de alla levde i samma klimatzon, förblev hundtypen en egen lantras. Den stora genpoolen möjliggjorde anpassning till de olika typer av krav, som det enormt stora området Arktis och Subarktis ställde på individerna. Här gäller som alltid Darwins tes – Den individ som är bäst anpassad till miljön, här och nu, har störst chans att överleva och föra sina gener vidare till nästa generation.

Gradvisa skillnader mellan hundtyperna

När vi tittar på vilka hundtyper som fanns i Arktis och Subarktis i början av 1900-talet, finner vi att det egentligen inte fanns några skarpa gränser mellan de olika hundtyperna av lantrasen po-

larhund. Visst fanns det utpräglade generella typer, men eftersom folk i norr, liksom överallt annars på vårt klot flyttade omkring, träffades de och blandades, i likhet med sina respektive hundar. Bild 1 visar indianhundar från Alaska, vilka ibland kunde vara svåra att skilja från eskimåernas. En del hundar på denna bild ser ut som eskimåhundar medan andra, de med hängöron, visar inblandning av europeiska hundar.

Rasen kanadensisk inuithund

Den kanadensiske kennelklubben har tidigare benämnt denna hund ”*Eskimo, Exquimaux Husky, Esquimaux Dog, och Husky*,” och inuiterna själva kallade sin hund för Qimmiq. Idag heter rasen officiellt Canadian Inuit Dog (CID) eller på svenska, kanadensisk inuithund. Den första standarden för rasen skrevs av kanadensarna 1888 och reviderades 1935.

Den kanadensiske eskimåhunden erkänns inte av FCI, men som sagt gör den kanadensiske kennelklubben det samt några andra kennelklubbar som är medlemmar i FCI. Den amerikanska kennelklubben gjorde också det förut. Men eftersom antalet har varit kanske så många som 20 000 stycken Qimmiq-hundar på 1920-talet, och sen gick ner till endast ca. 200 stycken i mitten av 1900-talet, tog man bort den från erkända raser. Den är idag Kanadas nationalras.

Den här hunden har en ganska blodig historia. Man beräknar att det under 1920-talet fanns mellan 10 000 och 20 000 inuithundar i norra Kanada. På 1950-talet bestämde myndigheterna att inuiterna skulle bli civiliserade, och man försökte då att få dem att flytta in till samhällen. Man tänkte att om de blir av med sina hundar, kan de inte längre leva på traditionellt vis, där ju hunden spelar

ett viktig roll. Så mellan 1950 och 1970 avlivade den kungliga kanadensiska ridande polisen tiotusentals eskimåhundar, och snart fanns det inte många kvar. Både den kanadensiske kennelklubben och dess amerikanska motsvarighet förklarade då rasen som utdöd.

Hundfolket beslöt sig emellertid för att återskapa rasen som den en gång var, och 1972 fick en biolog vid namn William Carpenter i Yellowknife ansvaret för ett rasräddningsprojekt. Han reste omkring i norr, på Boothiahälvön, på Melvilleön och på delar av Baffinön och sökte upp hundar, som han ansåg vara minst uppblandade (Bild 2). Det var nämligen så, att i princip alla ursprungshundar i Nordamerika under flera århundraden hade blandats med de europeiska. Carpenter samlade ihop ett antal, varav ca. 20 sedan utgjorde avelsbasen för den rekonstruerade rasen. Och 1986, efter 14 års avelsarbete, fick man fram en någorlunda enhetlig population, och rasen erkändes på nytt av kanadensiska kennelklubben. Alla nulevande registrerade kanadensiska inuithundar härstammar från dessa få individer, och idag finns ca. 300 stycken registrerade i den kanadensiska kennelklubben. Därutöver finns naturligtvis en mängd oregistrerade hundar som ägs och används av inuiterna. Men eftersom dessa hundar är papperslösa, vet vi inte hur många de är. Bilderna 3-5 visar exempel på kanadensiska inuithundar från förr och idag.

Rasen alaskan malamute

Hur såg nu hundarna ut i Alaska i början av 1900-talet? Man kan säga att det fanns två huvudtyper, en eskimåhund och en indianhund. Men varje typ uppvisade stor variation i utseende, och dessutom var i princip hela hundpopulationen där mer eller mindre uppblandad vid den

tiden. Dels hade ’rena’ eskimåhundar blandats med ’rena’ indianhundar och dels hade båda typerna inblandning av europeiska raser. Bilderna 6 och 7 visar två exempel på hur de kunde se ut.

Rasen alaskan malamute kom till på ett något annorlunda sätt än den kanadensiska inuithunden. I USA hade man ingen erkänd ras av ursprungshund, i motsats till grannlandet Kanada. En polarhundsentusiast i östra USA vid namn Eva Seeley kom på idén att skapa en ursprungsras för sitt eget land på 1920-talet. Hon hade goda erfarenheter av hundar från norr i diverse projekt som hon och hennes man var involverade i. Bland annat födde de upp och tränade draghundar till flera Antarktisexpeditioner som amerikanska flottan genomförde. De flesta hundar som inhandlades och tränades kom från östra Kanada men en del hade sitt ursprung i centrala Arktis och en del kom från Alaska.

Bild 8 visar de tre områdena varifrån ursprungshundarna kom som skulle forma rasen alaskan malamute, Labrador (A), Norra centrala Kanada (B), Yukonområdet (C) och Alaska (D).

De hundar som Eva Seeley skulle använda till sin avel var följande: Hanarna *Antarctica Taku's Milt* (eskimåhund från Labrador, s.k. labrador husky), *Rowdy* (labrador husky, bild 9) samt *Yukon Jad* (föräldrar från Dawson, Yukon, Kanada, troligtvis mackenzie-hund), och tikarna *Holly* (labrador husky), *Bessie* (grönlandshund eller labrador husky), *Wanda* (okänt ursprung). Möjligtvis var även *Akeela of Kotzebue* (okänt ursprung) ursprungshund. Dessa ursprungshundar användes sen i en konsekvent selektiv avel och det tog henne 7 år att få fram en så pass homogen avkomma att kennel-

klubben godkände rasen 1935. Den amerikanska kennelklubben var naturligtvis mycket positivt inställda till att få en egen ursprungsras, så de var ofta och besökte henne under avelsarbetets gång och såg med tillförsikt fram emot resultatet.

Hanhunden Rowdy från Labrador, utsåg hon som mall för hur rasen skulle se ut. Lantrasen eskimåhunden innefattade ju individer med varierande utseende i storlek, pälsfärg och färgteckning o.s.v. Rowdy var grå/vit, med symmetrisk teckning och faktiskt med samma storlek som föreskrevs i rasstandarden för den registrerade rasen eskimåhund. Faktum är att när man skrev standarden för alaskan malamute kopierade man i princip den då existerande kanadensiska standarden för eskimåhund. Malamutestandarden blev bara lite mer begränsad i pälsfärg (endast grå/vit) och färgteckning (endast symmetrisk). Man kan säga att Seeley helt enkelt valde ut en kosmetisk variant av eskimåhunden från Labrador som modell för den nya rasen alaskan malamute. Än idag kan man se individer av inuithundar i Labrador som ser ut som alaskan malmaute (Bild 10).

Efter 7 år av avel på dessa 6 individer och deras avkommor fick Eva Seeley på Kennel Chinook fram en någorlunda enhetlig population, som den amerikanska kennelklubben erkände som ras 1935. Efter ytterligare 30 års avel inkluderades ytterligare ca. 30 individer i genpoolen bl.a. från Paul Voelkers kennel M'Loot (Bild 11). Hans avelsmaterial kom från hela USA men även från Kanada och innehöll även svart/vita och helvita individer. För att få upp storleken blandade han in mackenzie river husky-hundar, som var en mix mellan eskimåhund/indianhund och stora europeiska hundar, som exempelvis sankt bernhardshund.

Rasen rymmer en ganska stor variation, inte minst storleksmässigt, eftersom det inte finns någon övre gräns för just storleken. Den första standarden hade dock en maxgräns för hane på 64 cm över manken, men den blev i en senare redigering av rasbeskrivningen istället ett önskat idealmått.

Men varför kom rasen att heta alaskan malamute? Termen malamute användes dels på stora eskimåhundar, på guldgrävarens blandrashundar, särskilt på eskimåhundar från Alaska och slutligen på stora draghundar ö.h.t. Termen husky användes också synonymt med malamute och var dessutom redan upptaget av den erkända rasen siberian husky, och kunde inte gärna användas. Men namnet malamute användes som sagt bl.a. för alaskas eskimåhundar, och eftersom rasen skulle vara inhemsk, passade det ju utmärkt att placera ursprunget i Alaska. Alaska hade nämligen stort reklamvärde på den tiden som det stora äventyrets förlovade land, dit lyckosökare från hela världen styrde sin kosa. Det dråpliga är att ingen av Seeleys sex ursprungshundar med säkerhet kom från Alaska. Dock kom det som sagt senare in blod i genpoolen från den delstaten också.

Rasen grönländshund

Det här rasen är den yngsta av de erkända polarhundsraserna. Som namnet antyder kom ursprungshundarna från Grönland. Här har det funnits moderna polarhundar i ca. 800 år, som härstammade från Thulekulturen. Tidigare hundar som man funnit resterna av i Grönland är som sagt inte närmare besläktade med dagens hundar.

Grönländshunden användes i ett antal expeditioner i början av 1900-talet (Bild 12). Efter avslutat uppdrag togs en del

av dessa hundar med hem till Danmark och Norge. Det var danskarna som sen tog tag i taktpinnen då det gäller grönländshundens tillblivelse som erkänd ras. År 1935 blev de första två grönländshundarna registrerade i Dansk Kennel Klub. De kom från Östgrönland, närmare bestämt Angmagssalik, eller som staden heter nu, Tasiilaq. Men ingen av dagens danska grönländshundar härstammar från dessa två pionjärhundar. Genom åren har det sen skett en mängd direktimporter från Grönland till Danmark och även till Norge.

Ännu idag kan det dyka upp en infödd hund i Grönland med för lång, felaktig päls. Det anslaget stammar troligen från de sankt berhardshundar som de herrnhutiska missionärerna hade med sig när de slog sig ner på ön 1733. Även senare inblandning av europeiska hundar har gett blod till den grönländska genpoolen. Idag kan man se en ganska rejäl variation i hundbeståndet i Grönland. I princip finns det dock två huvudtyper, den västliga och den östliga. Den i Västgrönland är genetiskt påverkad av kanadensiska hundar och är generellt lite större och kraftigare än den östliga. Man kan hos den västliga typen se ordentligt stora och grova grönländshundar, vars utseende troligen beror på mer inblandning av större hundtyper, antingen indirekt från den kanadensiske inuithunden eller direkt från europeiska hundar. Den östgrönländska typen är mindre, betydligt torrare och har kortare ben. Den verkar tydligen vara mindre påverkad av andra hundtyper, och anses vara den, som är mest lik den ursprungliga polarhunden av alla nulevande polarhundar. Området i östra Grönland är nämligen det område i norr, som sist har kommit i kontakt med övriga världen. Även om skillnaderna kan vara betydliga mellan de två

huvudtyperna i Grönland, inte minst i storlek, så inryms de båda i den vida rasbeskrivningen. Bilderna 13-15 visar olika typer av grönländshund. Lägg märke till hur varierande färgteckningen är på grönländshundarna.

En intressant parentes är att de första grönländshundar som kom till Sverige togs in och användes av armén under andra världskriget. De var oregistrerade och har inte bidragit till dagens hundstam av grönländshund i vårt land. Det finns en uppgift om att rasen blev erkänd av engelska kennelklubben 1880, men jag vet ej hur pålitlig den är. En svensk standard skrevs 1902 och en norsk 1936. Danmark har idag ansvaret för rasen.

De sibiriska hundarna

Det är lite mer komplicerat med de olika polarhundshundtyperna i Sibirien, jämfört med de på det västra halvklotet. Sibirien utgör ett enormt vidsträckt område med en mängd olika natur- och klimatförhållanden. Dessa har erbjudit lite fler alternativ för försörjning för de olika folkgrupperna här, vilket i sin tur har resulterat i olika typer av hund, beroende på hur den har nyttjats. Vi har äldre detaljerad information om de olika folk som bebott Sibirien jämför med de på västra halvklotet. Ryssarna började nämligen redan på 1700-talet att noggrant beskriva trakterna och dess folkgrupper, medan vi från andra sidan Berings sund har någorlunda detaljerad skriven dokumentation först hundra år senare. Själv har jag inte några djupare kunskaper om Sibliens hundar, så det blir en enklare och mer kortfattad redogörelse här. Men vill man veta mer i ämnet, rekommenderas varmt Camilla Nyström utmärkta och uttömmande artiklar om samojedhunden i tidigare nummer av Polarhunden!

Den sibiriska lantrassen

Hundar av den här lantrassen har använts olika av olika folk. Allra längst upp i norr var den vakt-, jakt-, och draghund, medan på lägre breddgrader där man hade renar, kunde den också valla dessa djur. De olika folken, som var mer eller mindre nomader, möttes tidvis på marknader, vid handel och vid andra tillfällen. Och när människor möts, blandas de, vilket också ofta är fallet med deras respektive hundar. Så precis som i Nordamerika och Grönland, har det aldrig heller funnits skarpa gränser mellan de olika hundtyperna i Sibirien. Fortfarande idag kan man i Sibirien se hundindivider som skulle kunna få pris på en utställning av exempelvis alaskan malamute, grönländshund, eller siberian husky!

Rasen samojedhund

Samojedfolken är från området mellan vita havet och floden Ob, d.v.s i nordvästligaste Ryssland (bild 16 A). Hundarna förekom i Sibirien i fler färger än vit, som ju är kännetecknade för rasen idag. De olika polarfolken som samlades under den ryska benämningen samojeder hade olika typer av försörjningssätt och därför även olika typer av hundar för olika arbetsuppgifter. Den större var jakt- och draghund, och sent i historien uppkom även en mindre renvallarvariant. Vissa polarfolk höll sig även med en liten, långhårig hund för pälsens skull, som de tillverkade kläder m.m. av. Samojedhunden sägs ha beskrivits för första gången 1698 och kom till Västeuropa på 1870-talet. Flera expeditioner använde sig av samojedhundar, exempelvis Nansens expedition i Arktis 1893-96 och Amundsens expeditionen genom Nordostpassagen 1918-1922. Till Antarktis gick också expeditioner med samojedhundar ledda av Carsten Borgevik, Scott och Shackleton, hertigen av Abruzzerna, med flera.

En handfull expeditionshundar kom att ligga till grund för skapandet av rasen i västvärlden, tillsammans med ett antal hundar som importerades direkt från Sibirien. Rasen etablerades parallellt i länder som Sverige, Norge, Finland, England, Nya Zeeland, Australien och USA. Engelsmannen Kilburn Scott blev en välkänd och under många år ledande uppfödare av rasen och ansvarade för mycket av dess upprättande i västvärlden (Bild 17). Familjen Kilburn Scott var också i många år ledande i att exportera hundar av hög kvalitet till resten av världen. Dessa hundar hade varierande pälsfärg (Bild 18), men det blev den helvita varianten som skulle favoriseras vid framtagningen av rasen (Bild 19). Idag säger standarden – *”Rent vit, gräddvit eller vit med beigefärgade markeringar (bottenfärgen skall vara vit med några få beigefärgade markeringar).”* I Sverige skrevs den första standarden 1908 och i England 1909, och sedan 1969 är det Nordisk Kennelunion (NKU) som har avelsansvaret inom FCI.

I Sibirien förekom framför allt två olika storlekar, en mindre som hölls av renfolk till renvallning och en större variant, som hölls av de folkgrupper som främst livnärde sig på jakt och fiske. Våra dagars samojedhund härstammar främst från den större varianten. Det är möjligt att någon individ av den mindre renvallande varianten kan ha använts i avelsmaterialet. Från en sådan kan flerfärgade avkommor härstamma, men i varje fall försvann många av dessa tidigt när den västerländska aveln började renodla den vita färgen (Bild 19).

Rasen siberian husky

Den ”lilla hunden från Sibirien” blev utskrattad när den för första gången tävlade i Alaska under tidigt 1900-tal. Men

skratten fastnade snart i halsen på belackarna, för denna lilla hund blev genast den vinnande typen i tävlingarna, som anordnades bland Alaskas guldgrävare.

Ursprungshundarna kom från de nordöstligaste delarna av Sibirien (Bild 16, B), närmare bestämt Tjuktjen (Bild 20) och Kamtjatka (Bild 21). Många av hundarna var svart-vita men det fanns alla typer av färger och färgteckningar (Bild 21 och 22). Skäckfärgade individer anses vara resultatet av inblandning av ryska hundar eller någon av laikahundarna. Längs Lenafloeden har man dessutom observerat hundar med hängöron, som troligen också är ett tecken på inblandning av ryska/europeiska hundar.

Som nämnts kan det vara svårt att skilja på de olika hundtyperna i gränstrakterna mellan de olika folken. Just laikahundarna kan se ut som någon av rashundarna siberian husky, alaskan malamute, grönländshund och kanadensisk inuithund, och vice versa.

De första hundarna togs in i Alaska för att delta i de tävlingar, som man anordnade i gruvdistrikten. På bilderna 23 och 24 kan vi se hur varierande individerna från en lantras kan vara. Efterhand som avelsarbetet framskred blev populationen alltmer uniform, och liksom i många andra andra fall av rasskapande utgjordes även avelsbasen för siberian husky endast av ett dussin hundar från 1930-talet. Rasen erkändes av Amerikanska kennelklubben år 1930. Noteras kan att ryska kennelklubben inte räknar siberian husky som rysk, utan istället kallar man de i Sibiren kvarvarande individerna av denna hundtyp för jakutskaja lajka.

Den egentliga förädlingen, d.v.s. skapande av rasen skedde på USAs östkust.

De från Siribiren införskaffade hundarna varierade som vi sett en hel del, trots att man bara försökte köpa upp de snabbaste hundarna. En del var långbenta och rangliga, medan andra var mer korta i kroppen och hade grövre benstomme. Ett svårt avelsarbete låg framför rasjonjärerna, men de lyckades på ganska kort tid få fram en likformig hund, som erkändes som ras 1930 (Bild 25).

Sammanfattning

Dagens erkända polarhundsraser är skapade av människan genom selektionsavel. Man har valt ut en kosmetisk variant av den ursprungliga polara lantrassen, som uppvisade stor variation i utseende, mentalitet o.s.v. När man fått fram tillräckligt antal någorlunda likartade individer som kunde inrymmas i en standard, kunde rasen erkännas av en kennelklubb och rasen var född. Detta förfaringsätt påbörjades i England under andra hälften av 1800-talet. Således är ingen erkänd hundras äldre än så. Många är avsevärt yngre. När man således hör eller läser om raser som är mångtusenåriga menas egentligen den lantras som rasen skapats ur.

Tack Camilla Nyström för hjälp och bilder till kapitlet om samojedhunden.

Referenser

- Brown et al. 2015.** Using multiple markers to elucidate the ancient, historical and modern relationships among North American Arctic dog breeds. *Heredity* (2015), 1–8.
- Darwent, C. M. 2020.** Personlig kommunikation, mail.
- Hubbard, C. L. B. 1948.** Ten distinct Husky breeds in the 1940s. <http://messybeast.com/history/huskies.htm>
- Liljedahl, L. 2014.** Varför fryser inte polarhundarna. *Polarhunden*, 2014, nummer 1.

Losey, R. J. et al. 2018. Dogs were domesticated in the Arctic: Culling practices and dog sledding at Ust'-Polui. *Journal of Anthropological Archaeology* 51:113-126.

Morey, D.F. och K. Aaris-Sørensen, 2002. Paleoeskimo Dogs of the Eastern Arctic. *Arctic*, Vol. 55, No. 1 (March 2002): 44-56.

Ovan: Bild 2. Områdena för ursprungshundar till kanadensisk inuithund, Boothiahalvön, Melvilleön och delar av Baffinön.

Nedan: Bild 3. Inuit med sin hund. Melvilleön, 1916.

Pitulko V. V. och A. K. Kasparov 2017. Archaeological dogs from the Early Holocene Zhokhov site in the Eastern Siberian Arctic. *Journal of Archaeological Science: Reports* 13 (2017) 491-515.

Ovan: Bild 4. Kanadensisk inuithund, Nordvästterritoriet, 1949

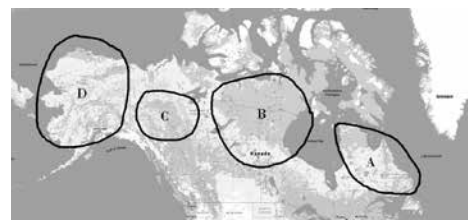
Nedan: Bild 5. Kanadensiska inuithundar. Från detta spann skulle man kunna plocka ut grönländshund, kanadensisk inuithund, alaskan malamute och siberian husky.

Ovan: Bild 6. Eskimåhundar, Cape Prince of Wales, 1906.

Ovan: Bild 7. Eskimåhundar, Yukon-floden, 1890.

Ovan: Bild 8. Huvudsakliga områden för ursprungshundarna för rasen alaskan malamute. De flesta kom ifrån Labrador (A) och centrala Arktis (B), och några från Yukonområdet (C) samt några från Alaska (D).

T.v: Bild 9. Labrador huskyn Rowdy, tidigt 1930-tal.

Ovan: Bild 10. Labrador husky, 2010-tal med färgteckning som man valde ut vid skapandet av rasen alaskan malamute.

Ovan: Bild 11. Kennel M'Loots ägare Paul Voelker med sin typ av alaskan malamute.

Nedan: Bild 12. Amundsen vid sydpolen med sina grönländshundar 1911.

Ovan: Bild 13. Moderna grönländshundar.

Ovan: Bild 15. Modern grönländshund av den större typen. Den här hunden är vit med brunt huvud.

Ovan: Bild 14. Modern grönländshund av den mindre, torrare typen. Färg vit/beige.

Ovan: Bild 17. Fru Kilburn Scott med samojeder från deras kennel Farningham i början av 1900-talet.

Ovan: Bild 20. Sibirisk hund från Tjuktjen. Härifrån kom ursprungshundar till rasen.

Ovan: Bild 18. Fransk samojedhund från första halvan av 1900-talet.

Ovan: Bild 21. Sibiriska hundar från Kamtjatka, 1898. Härifrån kom ursprungshundar till rasen.

T.v.: Bild 16. A – Samojedhundens utspringsområde ligger mellan Vita havet och floden Ob (A), och ursprungshundarna till siberian husky hämtades från Tjuktjen och Kamtjatka (B).

Ovan: Bild 19. Svenska moderna samojehundar. Foto Jan-Christian Niemistö

Ovan: Bild 22. Modern sibirisk hund. Färg svart/vit.

T.v: Bild 23. Leonhard Seppala med sin sibiriska hundar, tidigt 1900-tal

Ovan: Bild 24. John 'Iron Man' Johnsons spann av enbart sibiriska hundar som han 1910 vann All-Alaska Sweepstakes med. Hundarna kom från Andadyr-området i Tjuktjen.

T.v: Bild 25. Modern siberian husky. Färg svart/vit.

Rachel - aka Rackarn - i rasthägnet. [Foto: Nicole Fhors, Raxeira's]

Samojedhunden, de ursprungliga importländerna och rasens spridning i västvärlden

Av Camilla Nyström

En kort resumé över de västerländska länder som ursprungligen etablerade rasen genom tidiga import från Sibirien och genom Ryssland. Det är i framför allt följande länder som man hittar rasens tidiga historia i västvärlden:

Ca. 1905. De första samojedhundarna i Schweiz. Dessa tjänstgjorde i de schweiziska alperna som dragare och för transport av olika saker. De första Samojedhundarna i Schweiz för transport i alperna.

- **Ryssland** – Oavsett vad den moderna historien än gör gällande så var ryssarna först ut med att omhändertaga rasen i kommersiell förvaltning av hundtypen i avelsstationer och bedömning på utställning, vilket skedde i slutet av 1800-talet. Dock kom ryssarna tyvärr snabbt att tappa intresset för denna typ av de sibiriska hundarna och fortsatte istället att fokusera på de mer jagande sibiriska spetshundarna (jaktlaikorna). I början av 1900-talet ser man i historien hur intresset för de samojediska och ostjakiska hundtyperna ebbar ut. Och framåt 1930/1940-talet verkar ryssarna ha slopat arbetet med de samojediska hundarna i den kommersiella aveln av sibiriska hundar. Ryssarna spelade också en viktig roll i spridningen av dessa hundar ner till bl.a. de nordiska länderna i slutet av 1800-talet och början av 1900-talet. Men 1989 nyimporterades samojedhunden som registrerad ras till Ryssland. Hundar från danska, finska och vissa öststatsländer grundlade den moderna varianten (registrerad hundras) av rasen i Ryssland. Att importera hundar från Ryssland idag och tro att man skall få ursprungliga hundar från rasens ursprungsland är därför inte sant om man köper en modern registrerad samojedhund, då rasen där etablerades så sent som på 1990-talet och bygger i stort på moderniserade showhundar.

En bild från postkontoret i Alexandrovski sekelskiftet 1800/1900.

- **Norden** – Till våra nordiska länder kom rasen tidigt, redan i slutet av 1800-talet. Hundarna kom med sjöfartresenärer från Sibirien och med köpmän ner genom Ryssland och ner över Karelen. Sverige och Norge är de länder som etablerade den första officiella standarden godkänd av kennelklubsorganisation för rasen 1908. 1907 registrerades det första kennelprefixet för uppfödare av rasen i Sverige, kennel Solliden.

Denna bild fick jag skickad till mig på mail en dag. Så skoj efter att jag läst om denna hund i Norden-skiöld's reseskildringar och sedan få se en bild av den. Texten i mailet löd enligt följande: "Hej. Det slog mig att denna bild och dess berättelse kanske kan vara av intresse för er. Den föreställer familjen Wærn i parken till Billingsfors herrgård och är tagen 1885. Framför mina anförvanter vilar samojeden Blixt, som Nordenskiöld hade tagit hem med Vega från Kap Tsheljuskin som tack för det ekonomiska stöd som Carl Fredrik Wærn, mannen näst längst till höger, gav till expeditionen att finna Nordostpassagen. Kan det möjligen av Sveriges första Samojedhund? Bästa hälsningar Rasmus Wærn, ordförande i Wærnska släktföreningen"

- **England** – Är det land som oftast har hamnat i fokus när många människor idag försöker återge rasens historia. England är i och för sig det land som är mest väldokumenterat och där man kan finna mycket av det historiska materiaslet intakt i olika tidningspublikationer och böcker. De tidiga engelska uppfödarna var väldigt flitiga med att exportera hundar runt om i Europa och över till USA. Englands första rasstandard kom 1909, ett år efter att Sverige och Norge fått sin officiella standard.

Boris Olaf i England 1904.

Photo by] DOBIE OLAF. [Z. Fall, Batevostret.
by Mrs. Ringer's Olaf ex Miss Gibb's Fetchers. This breed is rapidly coming to the front, and we hope to see Boris Olaf and other good dogs winning for Mr. Dalziel at the 1909 shows.

Samojedhund i England 1907, en av Kilburn Scotts avelshannar som ligger långt bak i dagens stamtavlor. När man ser bilden av denna hund kan man med lätthet förstå fru Kilburn Scotts beskrivning av samojedhundens anatomi och byggnad när hon hänförde det till att de skall vara byggda efter linjerna av en bordercollie (alltså en ganska lätt byggnad och struktur). Denna hund är andra generationen efter direktimporter från Sibirien.

- **Nya Zeeland och Australien** – Även här etablerades tidiga ursprungsimporter från Sibirien, främst överlevande hundar efter de olika sydpolsexpeditionerna.

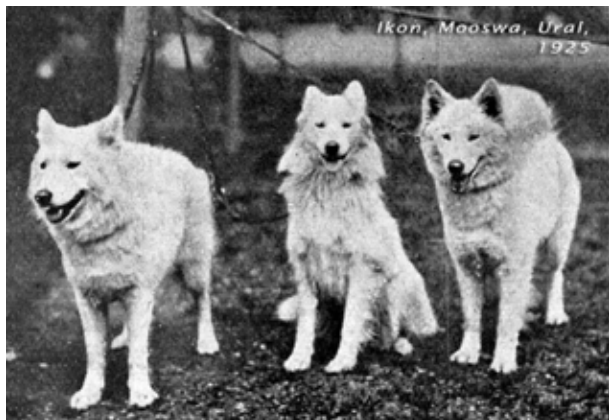

Hundarna på Stewert island. Överlevande expeditionshundar från sydpolsexpedition. Överlevande expeditionshundar grundlade rasen i Nya Zeeland och Australien.

- **USA** – Hit kom rasen relativt tidigt, 1906. I början importerades mycket blod från England men det gjordes även ett antal direktimporter från Sibirien till USA. Så även i dessa stamtavlor finns unika linjer.
- **Frankrike** – Här fanns tidigt en stor uppfödare av rasen M. Fournier de Savignac som även han importerade blod direkt från Sibirien.

- **Holland** – Har historiskt sett varit ett land där man redan tidigt kom att förvalta rasen på ett professionellt sätt. Det är också ett land som länge hade en hög kvalitet på sina hundar under lång tid där de på ett mycket respektfullt sett bevarade den ursprungliga typen av rasen. Många av de tidiga importerna kom från den världsberömda kenneln Farningham i England.

Farningham Ikon of Samoya, Mossowa och Ural. 1925 i Holland.

Föreningen Lag 42 Team Sollefteå har arrangerat fem "prova-på-dagar" i vinter där barn och ungdomar har fått testa hundspann. *Se artikel på nästa sida*

Tack vare "coronabidrag" från kommunen har vi kunnat bjuda alla deltagare på grillad korv, varm choklad och nykokat kaffe

"Prova-på-hundspann" för barn och ungdomar

Text och bild Erik Löfgren

Draghundföreningen Lag 42 Team Sollefteå har ägnat den här konstiga "Corona-vintern" till att arrangera "Prova-på-aktiviteter" för barn och ungdomar på hemma-plan när alla tävlingar och utställningar ställts in.

För att kunna finansiera aktiviteterna sökte och fick vi ett riktat föreningsstöd för coronaanpassade aktiviteter av Sollefteå kommun. Tack vare det har vi fått möjlighet att arrangera fem "pröva-på-dagar" på olika platser för barn och ungdomar med "Coronaanpassade grupper".

Totalt har över 150 barn och ungdomar fått kontakt med polarhundar och draghundssport tack vare de här aktiviteterna, något de inte kunnat göra annars. Delaktiga som instruktörer på aktiviteterna har föreningens egna ungdomar varit – något som varit lärorikt även för dem!

Siberian husky-hannen Wild Tribe's Tryggvold gillade att bli "ompyslad" av deltagarna...

Deltagande barn och ungdomar har varit i åldrarna tre till 19 år. De allra minsta har fått åka i hundsläden och de lite större har fått pröva på att köra själva.

Över 150 barn och ungdomar har fått chansen att testa hundspann i vinter när föreningen Lag 42 Team Sollefteå arrangerat coronaanpassade "prova-på-dagar" vid fem tillfällen i vinter

Vi som jobbat med aktiviteten har gjort det helt ideellt i vår förening Lag 42 Team Sollefteå, men tack vare bidraget från Sollefteå kommun har vi kunnat bjuda på korv, Obo'y och kaffe till alla deltagare

Draghundssport, oavsett om man kör hundspann eller åker skidor, är ju som vi alla vet en lämplig aktivitet där vi kombinerar friluftsliv, naturupplevelser, friskvård och umgänge med djur. Därför känns det extra viktigt att kunna göra det för barn och ungdomar en vinter som den här när det inte finns så många aktiviteter på grund av coronapandemin.

Första dagen på vandringen. Vi hade gått upp för första backen från Grövelsjön. Sjön Hävlingen skymtar i bakgrunden.

Andra toppen på vandringen. Vi blev tagna av en vacker utsikt. Bra paus mellan alla stenar. Rogensjön i bakgrunden.

Gröna Bandet 2020

Ludwig Lundström Rova

Anna och Ludwigs vandring från Grövelsjön till Abisko med hundarna Freke och Munin, en berättelse i fyra delar. Del 1 handlar om förberedelserna som vi lagt mycket energi på, en stor del av vår vandring.

Del 2 – Från start till Åre

Vi började gå, förväntansfulla som få och med chockerande tunga ryggsäckar. Den extra vikten från Frekes klövjeväska märktes av med omedelbar verkan. Men efter någon kilometer kändes det okej. Efter en varm dag på ett platt kalvfjäll kom vi fram till Hävlingens södra ände där vi slog upp tältet för vårt först nattläger. Hela dagen hade känts överklig. Var vi verkligen på gång med vårt Gröna Band och inte en vanlig helgtur? Vi avslutade första dagen med ett riktigt skönt kvällsdopp, det första av många.

Nästa dag bär det av vidare in ibland nya vackra fjäll där vi fort blir varse om att det är förbaskat stenigt i Rogen-området. När vi kommit fram och slagit läger med middagen på gång tittar vi på kartorna och det slår oss just hur lång denna första etapp är. Hela vägen till Åre innan vi får en längre vila. Nästan två veckor i ett svep. Det är många måltider vi bär med oss, inte undra på att ryggsäckarna är så tunga. Freke återgår succesivt tillbaka till tänkt vikt med två måltider om dagen. Det är ca 300 gram som han får tillbaka från oss. Sakta men säkert börjar insikten slå rot om

hur många dagar på tur vi har framför oss. Med skräckblandad förtjusning reflekterar vi över hur många gånger ryggsäckarna ska packas upp och packas ner.

Efter två svettiga och steniga dagar har vi äntligen kommit ut ur Rogen och får oss ett välbehövligt och svalkande dopp. Freke som aldrig badar är den första att plaska ner i plurret. Alla flockmedlemmar njuter lika fullt ut. Efter den stärkande middagen är vi så glada att vara ute ur Rogen så vi bestämmer oss för att gå minst en timme till. Det är ju ändå det vi tränat på. Ska vi i mål någon gång måste vi gå framåt. Vi går ytterligare fem kilometer i den svalare kvällsluften och slår läger vid en liten älv. Vi är inte de enda som bor där för natten. Omkring tio miljoner mygg och knott tränger sig på och vi blir smärtsamt påmind om detta

fjällens gissel. Hundarna rentav chockas av mängden ohyra och springer in i tältet efter en rekordsnabb middag. Det tar en stund för dem att lugna sig men sen somnar de och sover tungt. Rogen lämnar vi bakom oss och sammanfattar våra två dagar med orden: ”Rogen. Detta vackra helvete av sten.”.

Följande dagar pressar vi oss igenom myggdränkta myrmarker och nyröjda skoterleder upp till Tännäs och förvånas över att vara glada att få gå på väg. Vem hade kunnat tro det? Vi fortsätter till Ljusnedal där vi sover en god natts sömn i en stuga innan nästa dag bär iväg till Bruksvallarna och nattläger på fjället uppe vid Djupdalsvallen. Under vandringen längs Ljusnan i norra Härjedalen förundras vi över hur vackert det är. Vi slår fast att Härjedalen är Sveriges Norge. Trots

Midsommaraftons lägerplats. Munin i motljus. Hon väntar snällt på middagen med Predikstolen bakom sig.

Morgonmys innan vi blev fast vid Härjängsåån. Lyckligt ovetande om vad komma skall.

många kilometer på väg är det ingen som gnäller, varken människor eller hundar. Det iskalla lunchdoppet i Ljusnan var en starkt bidragande faktor till det goda humöret.

Väl uppe på fjället igen fick vi idel vackra vyer och mycket snö som svalkade varma tassar längs vandringslederna. Vi passerar Fältjägarstugan och slår slutligen läger mellan västra och östra Helagssjön med utsikt mot Predikstolen som lyser i ett magiskt midsommarnattsljus. Sånär i efterhand kan vi utse denna tältplats till en av de bästa på hela vandrigen. Midsommardagen bjuder på kaffe vid Helags fjällstation och där får vi även information om att bron över Härjängsåån inte finns trots att den är utmarkerad på kartan. Med denna nya information och stärkta av kaffet fortsatte vi det som skulle komma att bli en lång dag. Denna långa dag innehöll ett av de beryktade vadställen som vi varit lite oroliga för: Vadet vid

En ögonblicksbild längs Ljusnan i Härjedalen.

Ljungan. Vi blev inte direkt lugnade av alla rapporter om höga vattenflöden till följd av den starka värmen men fortsatte ändå. Väl framme vid vadet såg vi att det var görbart och efter en liten fikapaus stålsatte vi oss och tog oss över utan bekymmer. Med dagens största orosmoment avklarat fortsatte vi glada i hågen mot Härjängsåån där vi sent på kvällen slog läger strax öster om den bro som finns på kartan men inte i verkligheten.

Vi var tidigt igång för att komma vidare mot Vålådalen. Efter att snabbt konstaterat att Härjängsåån var omöjlig att korsa med rådande vattenflöden bestämde vi oss för att sikta mot bron öster om Vålåstugorna. Dock blev vi stoppade vid avrinningen från Vålåsjön som inte framstod som vadbar. Vi slog läger där Härjängsåån övergår till Vålån och inväntade natten med förhoppning om ett lägre vattenstånd i den bäck som blivit en liten älv. Tji fick vi, för det blev ingen förändring och vi fick

Det var en väldigt stenig start på vandrigen. Vi tog det försiktigt med alla tassar och fötter.

Vi började gå sent på kvällen efter några dagar i Åre. Mot Ankarede!

vada i samma vattenflöde som stoppat oss under dagen. Klockan två var allt packat och vi var redo. Hundarnas klövjeväschor hade vi spämt fast uppe på våra ryggsäckar för att hundarnas vad skulle ske så smidigt som möjligt. Själva hade vi ryggsäckarnas midjebälten öppna och vandringsstavar i varje hand. Efter mycket om och men kom vi över och klockan var då tre på natten. Med dyngsura fötter och ben, adrenalin som sprutade ur öronen och en keps ofrivilligt offrad till vattnets makter fortsatte vi direkt österut till nästa förstorade fjällback. Här vi tog lång tid på oss att hitta ett bra och säkert vadställe. Klockan sex på morgonen var vi över och tog frukostpaus i morgonsolen. Bandets dittills värsta prövning var avklarad. Med facit i hand skulle vi valt en annan väg, för det var hela Bandets absolut värsta prövning. Denna långa dag avslutades en bit bortanför Vålådals fjällstation. Lättade och väldigt trötta kröp vi in i tältet och somnade ovaggade.

Från Vålådalen gick vi på väg hela vägen till Åre Camping. En lång och lite för varm dag. Vi fick oss ett stärkande dopp i Ottsjön längs vägen, men svalkan räckte inte länge. I Undersåker provianterade vi innan färden fortsatte. Hundarna fick pausa från klövjeväschorna sista biten till campingen, temperaturen visade på +28 grader i skuggan. Ännu en gång spände vi fast klövjeväschorna på ryggsäckarna. De sista kilometrarna gick inte fort. Väl framme vid campingen hämtade vi ut vår depålåda från campingens ägare Stefan. Vi hade nu varit ute tio dagar i sträck och alla fötter och tassar var trötta. Stefan var väldigt trevlig och tillmötesgående. Vi trillade in strax innan klockan åtta på kvällen. Sista minuten innan receptionen skulle stänga. Då hade vi gått hela 33 kilometer! Så långt hade vi inte gått någon annan dag på den första etappen och det kändes. Vid hundarnas kvällsskiss innan sovdags haltade Freke lite. Lite oroande men vi tänkte att han bara var stel och

Vi börjar alla känns oss bekväma i tältet.

trött efter dagens långa vandring på väg. En god natts sömn inomhus borde göra susen.

Vår första vilodag i Åre inleddes med att börja söka efter veterinärer. Frekes hålta hade förvärrats och han ville inte gå en endaste meter. Det visade sig att han bränt trampdynorna på den varma asfalten. Även Munin hade lite besvär med sina trampdynor. Att vi inte tänkt på det! Inte för att vi kunnat stoppa värmen, men vi hade kunnat använda tasskydden. Varje natt i tältet hade de ju sovit med tasskydden på, men det var mest för att skydda innertältet mot flaxande hundklor. Alla veterinärerna sa att vila var det som gällde. Endast korta promenader på gräs fick våra små vänner företa sig. Utöver detta skulle trampdynorna smörjas med tassalva. Freke var värst därnär. Hur ska detta gå? Ska han kunna följa med vidare? Ska en av oss stanna här och sen försöka komma ikapp på något vis? Många frågor

snurrade i våra huvuden. Men vi vilade så gott vi kunde på campingen trots den stekande värmen. Freke låg i skuggan under en stor björk hela dagen. Munin låg under bordet i stugan, det var bäst så tyckte hon. Hon gillade inte att bilarna på vägen vid campingen levde om så mycket. Dagens vila gav god effekt på Freke som med sockar kunde gå kvällspromenaden utan att halta. Vi var dock fortsatt oroliga och bestämde oss för att ta en hel vilodag till för tassarnas skull samt att börja nästa etapp med att gå på natten. Temperaturen låg kring + 30 grader hela dagen och skulle fortsätta göra det flera dagar till.

Andra vilodagen i Åre hittade Anna en lämplig väg ner till Indalsälven som hundarna kunde gå med tanke på tassarna. Vi fick oss ett härligt dopp och Munin inledde sin simmarkarriär som hon sedan höll igång resten av vandringen. Hon fick smeknamnet Simmig Tjej och kom att leva upp till det flera gånger om. Efter badet

blev det en djupdykning i kartorna med syftet att hitta genvägar för att spara på tassarna. Dagen flöt på lugnt och vi blev taggade att fortsätta gå. Hundarnas tassar verkade bättre. Helt rätt val att stanna en dag extra.

Vår sista dag i Åre skulle innehålla vila inför nattens vandring. Det blev dock väldigt mycket fixande, främst med hundarnas tassar. Vi fick låna bil av Stefan på Åre Camping för att med den köra till Åredalens Hund & Häst. Där fick vi

mycket bra hjälp med valet av sockar till hundarna. Tänk vilka trevliga människor det finns. Allt fixande avslutades med ett svalkande dopp i Indalsälven. Efter en olidligt lång eftermiddag och kväll fick hundarna på sig de nya hundsockarna vi köpt och vi började gå kring halv tio på kvällen. Det var fortfarande varmt, men inte +30 grader i alla fall. Det kändes konstigt och jobbigt att börja gå när man normalt ska gå till sängs. Nu återstod det att se hur hundarnas tassar skulle klara den fortsatta vandringen.

Wilk & Minkki en solig vinterdag i februari Broscheit Fang s Wilk o Sononin Aikamoinen Minkki.
[Foto: Malin Allström]

Några tidiga svenska Samoiedhundar

/Camilla Nyström

Till Sverige kom Samoiedhunden tidigt redan någon gång i slutet av 1800-talet. Upp-täcktsresande A.E. Nordenskiöld besökte Samoiedfolken i slutet av 1800-talet. I boken: Handbok för hundvänner, av: Sundström utgiven 1889 finns en Samoiedhund avbildad. Den är svart till färgen, heter Dunder och uppges tillhöra A.E. Nordenskiöld och finnas i Stockholm. Avbildningen av Dunder förekommer under ett stycke där man avhandlar hundars förmåga att skälla. Det fanns redan tidigt i historien på 1600- 1700-talet många rapporter om att hundar från norr samt andra isolerade urhundar i sitt hemland ej skäller utan har sedan de kom till väst lärt sig detta av de västerländsak hundraserna. Om Dunder står det att läsa:

En af friherre A.E. Nordenskiöld hos samoiederna vid Chaborova i nordöstligaste delen av europeiska ryssland köpt hundvalp, hvilken i likhet med sina kamrater icke hade något skall, har efter ankomsten till Stockholm, och sedan han vuxit upp derstädes, börjat att skälla något litet, men dåligt och blott ett par eller tre gläfs i sänder.

Bild 4. Samoiedhunden »Dunder», tillhörig friherre A. E. Nordenskiöld.

Bilden är ur boken Handbok för hundvänner, C. R Sundström, 1889.

Samoiedhund ca 1915 vid Tuna gård.

Ovan: Hund från Solliden kennel början av 1900-talet. Denna bild hittade jag i SKK bildarkiv med texten Samojed och Solliden kennel.

Ovan: även denna bild hittade jag i SKK bildarkiv med kommentaren Samojedhund början av 1900-talet, svensk spark.

Ovan: Teddy. Ägare: Fru Siri Engkvist, Ålsten. Uppfödare: Fru Tora Fast, Stockholm. Vit. Född: 7-10-33. e. CH Lappo SKKS 898 DD u. Tjorran.

Ovan: Tjorrry. Ägare: Köpman Carl Hellquist, Östersund. Uppfödare: Bagare Helge Lundgren, Nyland. Helt vit. Född: 7-4-31. Bronsm Östersund 33.

Ovan: Samojedhund i Sverige 1928/1929. Ur ett privat familjefotoalbum.

PETIA OF COBE

Ovan: En av de importer Per gjorde i slutet av 1920-talet från England. Uppfödare: Miss J. V. Thomson-Glover, England. Beskrevs som vit med riklig hårbeklädnad. Född 7-1-28. E. Ch Nadir KCSB 193 gg. U. Chia of Cobe KCSB 1234 JJ. 1:a pr vkl Crufts London 28.

Ovan: King. Ägare: Herr Åke Andersson, Nyköping. Vit. Född: 28-1-36.

Nedan: Bessi. Ägare: Köpman Alrik Persson, Lomma. Uppfödare: Herr Jönsson, Nordanå. Vit. Född: 15-10-38. e. Chang u. Mony.

Ovan: King. Ägare: Ingengör Bertil Sandahl, Eskilstuna. Uppfödare: Hertvan Blixt, Arboga. Vit. Född: 18-8-37. e. Trogen u. Rissa.

Ovan: Chappo. Ägare: Fröken Dagny Jansson, Alingsås. Uppfödare: Fru V. Wallenius, Askim. Vit. Född: 2-3-39. e. Puck u. Tuttan.

Ovan: Bes av Branten. Ägare: Fröken Ingela-Lisa Writt, Nöttja. Uppfödare: Trädgårdsarkitekt Julius Cox, Båstad. Helt vit. Född: 17-10-38. e. Lappo u. Nadja av Branten.

Till höger: Ur Marita Anderssons familjealbum. En Samoiedhund där namnet är okänt. Någon gång i mitten på 1900-talet.

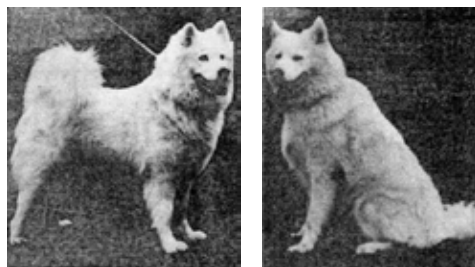
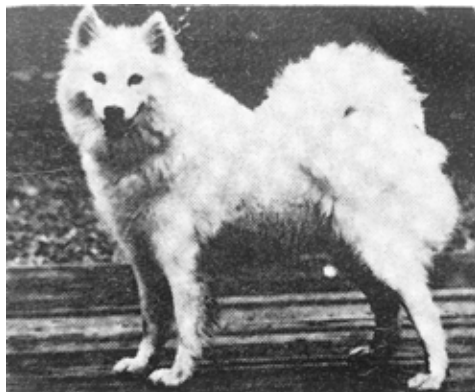
Ovan: Jacki. Ögare: Herr Olle Olsén, Orrviken. Vit. Född: 20-12-38. e. Bonso II SKKS 170 KK. u. Sampy Lejdylill SS 3846.

Ovan: CH Crest of the arctic. Importerad från England och född 1949.

Nedan: SEUCH Laika 10006/60

Nedan: till vänster SFUCH Dolly 4660/66. Till höger Hera 39578/69

Ordförande

Camilla Nyström, 073-651 18 18
Rosenlundsvägen 10, 746 93 Bålsta
ordforande.sam@sphk.se

Vice ordförande

Elisa Perkiö, 070-788 05 03
Stolpetorpsvägen 180, 691 54 Karlskoga
elisa_perkiö@hotmail.com

Sekreterare

Monika Berglöf, 073-612 47 29
Färmsnäs 84, 785 43 Mockfjärd
sekreterare.sam@sphk.se

Kassör

Helen Werner, 070-412 06 83
Vretbostigen 6, 635 09 Eskilstuna
helene.wrn@gmail.com

Ledamöter

Vakant

Anneli Jönsson, 073-083 22 16
Kollegievägen 147, 234 73 Lund
Kennel@deejasome.se

Vakant

Suppleanter

Vakant

Valberedning

Sammanställande
Michael Berglöf, 070-727 37 71
gola@msn.com

Helene Larsson, 070-377 44 56
helene@plogens.se

Eva Olsson, 070-536 80 17
eva@lejonbols.info

[Foto: Camilla Nyström]

Hej

Så då var det dags för en Polarhunden igen. I skrivande stund är det ganska lugnt i vår verksamhet, det mesta är som ni vet inställt på grund av pandemin. Våra två stora projekt, arbetet med RAS och meriteringsreglerna är hos SKK för fastställande. Passar på att här redogöra för en sammanställning kring förankringen av arbetet med meriteringsreglerna.

Förankringen av arbetet med meriteringsreglerna inom rasklubben för samojedhund är tydligt och väl förankrat i flera led:

- Inledande enkät med frågor till medlemmarna. Se redovisning av svaren som inkom i denna enkät samt mail till arbetsgruppen i dokumentet "Information kring arbetet med revideringen", detta dokument har legat medlemmarna till handa på rasklubbens hemsida.
- En andra enkät gick sedan ut till medlemmarna att tycka till om ifall de ville ha vikt i släden eller ej vid meritering. Även svaren i denna enkät är redovisade i dokumentet som hänvisas till ovan.
- Information kring arbetet har sedan presenterats kontinuerligt på rasklubbens hemsida, FB sida samt i tidningen polarhunden, samt i samband med årsmötet 2019.

- Klubbens medlemmar har i ovan angivna medier kontinuerligt uppmanats att inkomma med synpunkter.
- SPHK C ordförande har även i polarhunden ytterligare gånger uppmanat samtliga medlemmar inom de fyra raserna att inkomma med synpunkter.
- Medlemmarnas åsikter omhändertogs och en kompromiss bland klubbens olika önskemål arbetades fram.
- Det nya förslaget på justerat regelverk gick ut på remiss samt presenterades och redogjordes för vid rasklubbens årliga stora uppfödar-/medlemsmötet 2020 i samband med samojedernas stora vintervecka. Där även en öppen diskussion fördes och medlemmarna var nöjda med kompromissförslaget som arbetats fram.
- I samband med remissrundan inkom skriftliga yttranden på remissen. Mindre än 10 individer ville ha lättnader i regelverket medan nästan ett 50 tal medlemmar upplevde att samtliga prov idag har allt för låga krav och menar att bl.a. fart/hastighet bör höjas. Detta visar på att den nivå rasklubben valt både i RAS och meriteringsreglernas krav är en tydlig kompromiss mellan ytterlägena i klubben.
- I slutprodukten som skickades in till SKK gjordes mindre redaktionella justeringar, men inga nya ändringar av regelverket som berör Samojed gjordes efter att dokumentet varit ute för påseende hos medlemmarna.

Och även RAS arbetet är lika väl förankrat i klubben:

RAS för Samojedhund är väl förankrat och dokumenterat i rasklubben redan i samband med revideringen 2013. Även denna revidering av RAS är väl förankrad och dokumenterad i rasklubben samt har sin grund i tidigare beslut från rasklubben, SPHK och SKK. Medlemmarna har haft möjlighet att inledningsvis lämna sina synpunkter på arbetet via enkäter och mail. Utvärdering och inriktningen för revideringen är lagd till handlingarna av årsmötet 2019. Vid uppfödarmöten både 2019 och 2020 förankrades innehållet i RAS och dess inriktning. De uppfödare som haft åsikter om hur arbetet skall bedrivas har uppmanats och påmint vid flera tillfällen att inkomma med skriftliga synpunkter under arbetets gång. Alla åsikter som inkommit har bearbetats och på olika sätt omhändertagits. För vidare beskrivning av förankringen se RAS del 2 – fördjupat RAS för Samojedhund sida 35-38. Samt under Del 3 Arkivmaterial för RAS Samojedhund bilaga 1 och 12.

Hoppas alla får en fantastisk vårvinter med massa hundkörning å friluftsliv.

Siberian husky

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

www.sphk.se/siberian-husky
Bankgiro nr: 751-6289

Ordförande

Ylwa Malmberg,
076-221 11 11
kennelsnowstreams@gmail.com

Vice ordförande

Lotta Antoniusson,
Tel: 070-647 59 49
E-post: lottanaprapat@gmail.com

Sekreterare

Agneta Nilsson Hörnlund,
070-548 93 09
sekreterare.sh@sphk.se

Ledamot

Maria Pålsson
073-332 23 96
Maria.palsson.se@gmail.com

Marlene Karlsson
marlene@yabasta.se

Suppleant

Jenny Larsson, 1e suppleant, kassör
070 205 65 29
JennyLar1@hotmail.com

Eva-Maria Taavo, 2e suppleant
073-821 06 78
mountain.madness@outlook.com

Revisorer

Freddie Åkerlind
Sverker Björk

Revisorsuppleanter

Börje Jansson
Anna Kling

Utställningssekreterare

Marita Pettersson Nilsson

Meriteringssekreterare

Maria Pålsson och Mari Lilja

Vårträning. [Foto: Malin Ellström]

Hej alla medlemmar!

Corona-pandemin fortsätter och påverkar vår verksamhet. Vi vet ännu inte när årsmötet blir av, men allt lutar åt ett digitalt möte i maj. Planeringen av rasspecialen i oktober har påbörjats. Vi hoppas på ett stort intresse och vi ser fram emot att kunna träffa alla fysiskt igen.

Ett annat arbete som har pågått under pandemin är att ta fram ett nytt raskompendium inför SPHK's exteriördomarkonferens hösten 2022.

Styrelsen

Petter Löfgren på tur med två Siberian huskys; Wild Tribés Ice Ray och Wild Tribe's Tryggvold («Yeti»).
[Foto: Erik Löfgren]

Alaskan Malamute

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

www.malamuteklubben.se

Ordförande

Karina Andreasen, 070-609 33 26
Syrenstorpsvägen 20, 83732 Järpen
ordforande.am@sphk.se

Vice ordförande

Jimmie Ekholm, 070-609 53 54
Tornbergavägen 19C, 13754 Tungelsta
viceordforande.am@sphk.se

Sekreterare

Therese Zetterlund Iwefors, 073- 546 68 31
Häljum 122, 86294 Njurunda
sekreterare.am@sphk.se

Kassör

Lisa Lithammer, 070-283 37 24
Solhemsgatan 7B, 723 34 Västerås
kassor.am@sphk.se

Ledamot

Marie Lemmert, 070-320 26 56
Överbergvägen 29, 824 40 Hudiksvall
ledamot.am@sphk.se

Suppleanter

Klara Majlinder, 070-384 65 61
Fuluälsvägen 172, 780 69 Sörsjön

Ida Pettersson, 070-234 14 54
Nederhyttan 139, 71198 Ramsberg

Grönlandshund

SPHK - SVENSKA

POLARHUNDKLUBBEN

www.gronlandshund.sphk.se

Ordförande

Helen Söderström, 076-14 65 131
Hedsvedjevägen 30, 961 44 Boden
ordforande.grl@sphk.se

Sekreterare

Sofia Wallin,
sekreterare.grl@sphk.se

Kassör

Reiné Taekema, 0174-261 04, 070-88 77 005
Upplands-Väsby 22, 740 10 Almunge
mejtaekema@telia.com

Ledamot

Carina Olsson, 070-760 46 76
micambox303@hotmail.se

Suppleant

Boel Malmström

Karin Olsson

Valpförmedlare & ev ompl.

Maria Lütken, 070-251 42 01

Monica Hjelm, 072-743 32 99

Valberedning

Amanda Vikner

Melissa Hermans

Revisor

Frank Ouchterlony

Revisorssuppleant

Jan Olof Högström

Hej!

Efter en lång period med avbokningar så hoppas jag i skrivande stund att läget är bättre då vi har det här numret av polarhunden i handen. Jag hoppas att vi nu kan genomföra aktiviteter som vi planerat för av olika slag. Sommaren är snart här och då brukar utställningar vara aktuella för många hundägare, nu när vi fått vänta å vänta så kan vi anta att arrangemang som ordnas blir välbesökta.

Rasklubben för grönlandshund planerar för en hejdundrandes höstträff i samband med rasspecialen den 3 oktober, se separat annons. Hejdundrandes får stå för att antligen får vi träffas, se fina hundar och för några prova sin hund på en utställning för första gången. Vi säger redan nu - varmt välkomna!!!

I övrigt så pågår arbete med att förbereda inför domarkonferens 2022, arbetet med revidering av meriteringsregler är klart och förslaget är skickat till SKK. Kika på hemsidan för att få uppdaterad information både vad som gäller revideringen av meriteringsregler men även annat.

Styrelsen för rasklubben för grönlandshund.

Rasspecial och höstträff för grönlandshund 2021!

VAR? Eskilstuna, Vilsta
När? 2:a oktober

Äntligen kan vi annonsera för en kommande aktivitet/meritering inom rasklubben. Helgen 1-3 oktober har vi ett samarrangemang med Mälardalens distrikt som kommer att innehålla trivselkväll med föreläsning, utställning i två dagar där Mälardalen arrangerar utställning för alla fyra raser lördagen den 2 oktober och rasklubben för grönlandshund har rasspecialen på söndagen den 3 oktober.

Mer information kommer på hemsidan och i kommande nummer av polarhunden.

Uki och Miska på en skidtur i Ullådalen, Åre.
[Foto: Sven Wirén]

Om tidningen är obeställbar eller om adressaten begärt eftersändning på grund av definitiv avflyttning, vill vi ha tillbaka tidningen med uppgift om den nya adressen. Till:

POLARHUNDEN

Christina Bjerstedt Ohlsson
Färlövsvägen 98 Hagedal
291 93 Önnestad

Posttidning B

Här ute krävs bra tält – Välj Hilleberg.

Niklas Eriksson

HILLEBERG HAR TILLVERKAT tält och shelters i högsta möjliga kvalitet i 50 år. Utvecklade i Sverige, tillverkade i Estland och använda över hela världen, Hillebergs tält kombinerar optimalt hög styrka med låg vikt, enkelt handhavande och komfort.

HILLEBERG
THE TENTMAKER

BESTÄLL EN GRATIS KATALOG
HILLEBERG.COM 063 – 57 15 50
Facebook.com/HillebergTheTentmaker